

dig, at Præsten følger den Dømte til Straffestedet og overværer Henrettelsen efter først at have katekiseret ham, saa tror jeg, at man maa erkjende, at disse Spørgsmaal er det ikke naturligt at komme ind paa eller at løse i en Straffelov eller i et Tillæg til Straffeloven. Hvad der ligger for, er Spørgsmaalene om, hvorledes Henrettelsen skal ske, ved hvilket Instrument, og om den skal ske offentlig eller hemmelig eller med en mindre Grad af Offentlighed end hidtil. Hvad det første Spørgsmaal, om Instrumentet, angaar, er det udtalt i Motiverne til Lovforslaget, at Straffelovskommissionen i sin Tid foreslog, at Henrettelsen skulde ske ved Faldøre. Jeg har den samme Anskuelse, som jeg havde dengang, altsaa for 18 Aar siden, at det Naturlige og Rigtige var at vælge et Instrument istedetfor at overdrage Fuldbyrdsdelen af Henrettelsen til et Menneske umiddelbart. Naar man paa Rigsdagen i sin Tid ikke vilde følge Straffelovskommissionens Forslag om Brugen af Faldøre, var det jo vistnok ikke, fordi man miskjendte Betydningen af de Grunde, som Straffelovskommissionen havde anført til Fordel for sit Forslag om at indføre Faldøre, men Grunden var vel nærmest at søge i en vis hos adskillige Medlemmer tilstedeværende konservativ Stemning, og navnlig i en, jeg tiltaar, for mig noget behynderlig Frygt for, at Indførelsen af dette Redskab, Guillotinen, skulde, endstjøndt man havde ondøbt det og givet det et dandsk Navn, dog fremkalde visse Grindringer, navnlig fra Slutningen af det forrige Aarhundrede, som man ikke ansaa det for heldigt at kalde ind i vort fredelige Land. Det forekom mig dengang, at disse Indsigelser ikke havde Meget paa sig, og jeg tør vel nu antage, at man i de Aar, som ere henrundne siden den Tid, er kommen bort fra den Slags, jeg kunde fristes til at sige, sygelige Stemninger. Jeg tør ogsaa derfor nu gaa ud fra, at det ikke vil møde Modstand at ombytte Haandøren med Faldøren. Naar navnlig jeg i sin Tid gik ind paa til sidste Behandling af Sagen at opstille et Forslag om Haandøren, var det naturligvis, fordi Forslaget om Faldøren ikke kunde sættes igjennem, og fordi jeg dengang havde den Mening, som jeg forøvrigt ogsaa har nu, at det ikke er passende i en Straffelov at henstille det som Noget, der er Gjenstand for vilkaarlig administrativ Afgjørelse, om en Henrettelse skal ske paa den ene eller den anden Maade, med det ene eller det andet Redskab. Det var imidlertid dette, som man havde vedtaget i Folkethinget ved 2den Behandling, og hvorfra jeg ansaa det for nødvendigt at komme bort.

Det andet Spørgsmaal om Henrettelsens Offentlighed forekommer mig at være ulige mere vanskelig end det første Spørgsmaal. Der var af Straffelovskommissionen foreslaaet, hvad der jo ogsaa blev vedtaget, at Henrettelsen skulde ske offentlig. Allerede for 17—18 Aar siden reiste der sig forskjellige vægtige Stemmer derimod, og i den Tid, som er henrundne siden, er det jo ganske vist, at Opinionen mere og mere har reist sig imod den offentlige Henrettelse. Naar man i sin Tid mente ikke at kunne opgive Offentligheden, var det selvfølgelig af saadanne Hensyn, som ere bleven antydede dels af den første Taler, dels af det aeryede Medlem for Veile Amts 2den Valgtreds (Berg). Jeg tror, at det maa erkjendes for at være af en ganske overordentlig Vigtighed, at der er Sikkerhed tilstede for, at der ikke kan udbrede sig allehaande Mistanke, at der ikke er Stof for Skumlerier, opdigtede Historier og deslige, hvilket neppe vil kunne undgaas, særlig i bevægede Tider, hvis en Henrettelse skulde ske hemmelig i egentlig Forstand. Nu er det ganske vist, at der er en Mellemting imellem den offentlige Henrettelse, saaledes som vi hidtil have haft den, og den hemmelige, og jeg for min Del erkjender, at det vistnok er en rigtig Vej, som Lovforslaget er inde paa, naar det har foreslaaet en begrændset Offentlighed. Personlig har jeg nærmet mig mere og mere til den almindelige Opsattelse; jeg er bleven mere stemt imod en offentlig Henrettelse, end jeg tidligere har været, ganske vist dog ikke af Hensyn til, hvad der er passeret for ikke lang Tid siden tilbage ved en Eksekution, som var ganske særlig uheldig. Det forekommer mig nemlig, at det, som man kunde anse over i den Anledning, det Uhyggelige derved laa der ikke saa meget i Offentligheden, som det laa i den Maade, hvorpaa Handlingen overhovedet var forberedt, og den Maade, hvorpaa den blev udført. Men det, som forekommer mig at være det Betænkkelige ved den offentlige Henrettelse, er den Anledning, som en saadan uhyggelig Forestilling giver til, at de forskjellige raade Elementer i Samfundet kunne komme frem og udvikle sig. Det er for en stor Del ogsaa den Overtro, som giver sig tilkjende ved slike Leiligheder, og i Særdeleshed dette, at det, som Erfaringen synes at stadfæste, er saa langt fra, at Overværelsen af slike blodige Skuespil vækker en større Frygt eller Afsty for at gjøre sig skyldig i en Gjerning, der straffes med Døden, at der snarere kommer ligesom noget Smittomt frem. Jeg tror, at man saavel herfra endet som fra Udlandet kan hente Exempler paa Rigtigheden af, hvad jeg her har anført.